

תקות מנחם

על סיומי הרמב"ם

תדפיס מהספר "תקות מנחם" (ח"ג) שיו"ל בעז"ה על סיומי הרמב"ם
ע"פ - ב"קו" - שיחות והוראות כ"ק אד"ש מה"מ
מאת הרב יקותיאל מנחם שיחי ראפ

יו"ל לקראת שבת פרשת ויחי
הי' תהי' שנת עליון בכל -
שנת תבוא עלינו ברכה

ע"פ ההוראה שקיבלתי מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שיל"ו, להדפיס ולפרסם הדברים הנאמרים בעז"ה בסיומי הרמב"ם,
להראות ולהוכיח הנראה לענ"ד בדרך אפשר, הקשר שבין שיעורי הרמב"ם לפרשה והתאריך שבהם נלמדו,
הנני מוציא לאור עלון זה לכבוד שבת קודש.

ואבקש מהקוראים שיעירוני בהערותיהם, ותודה מראש!

ספר קנין - ב'

מחזור - ל' (גימטריא "בכ"ח") שנה - כ"ח (גימטריא "יח"י")

בעז"ה השלמה לסיום הלכות זכיה ומתנה (ח"ב)

ביום ועש"ק פרשת ויגש ד' טבת ערב יום הבהיר ה' טבת חג "דידן נצח"

הי' תהי' שנת עליון בכל - שנת תבוא עלינו ברכה

מתנות השבטים

ב) זה היה זמן חגיגי של שמחה, של פגישת התוודעות יוסף עם
האחים, ובזמן של שמחה והודיה נותנים מתנות (כמו בחנוכה
הבית), כמו שרואים בפורים שנותנים "משלוח מנות ומתנות
איש לרעהו" (כפי שהי' בזמן הנס, ואח"כ מידי שנה בשנה). וכן
בחנוכה נותנים מתנות ודמי חנוכה, וגם בזמן של שמחות כמו
חתונה וכדומה רואים במנהג ישראל שנותנים מתנות לחזק
השמחה והידידות והקריבה ובפורים הפסוק גם מדגיש
"**ומתנות** לאביונים" ולא רק צדקה לאביונים. [אלא שעל
ה"משלוח מנות" אפשר לומר שקשור עם סעודת פורים, כי
ה"משלוח מנות" הן דברי מאכל הראויים לסעודת השמחה,
בפורים, ולא סתם מתנות].

ובפורים אולי אפשר גם לענות שמכיון שהרבה פעמים מקבל
משלוח מנות הוא גם מחזיר חזרה המשלוח מנות, וע"ז לא חלה
ההלכה לא לקבל. אבל לפעמים לא מחזירים, ובכ"ז במנהג
ישראל מקבלים את המשלוח מנות.

וגם במתנות של חתונה הדין הוא שזה שמקבל את
ה"סיבלונות", כשנותן המתנה עושה חתונה צריך להחזיר לו
מתנות, ואם לא נתן חזרה, הדין הוא שצריך להחזיר מהתחלה
את ה"סיבלונות" שקיבל.

ג) גם בקשר למתנות שקבלו השבטים, אפשר לומר שזה הי' גם
החזר כנגד המתנה שקיבל יוסף מהאחים ועקב בפרשת מקץ,
שאמר יעקב: "קחו **מזמרת הארץ** בכליכם, והורידו לאיש מנחה
מעט צרי ומעט דבש וגו' בטנים ושקדים"³. ואומר ע"ז רש"י:
"**מזמרת הארץ**. מדשבח בארעא (תרגום אונקלוס), שהכל
מזמרים עליו כשהוא בא לעולם", ז.א. שהיתה **מתנה חשובה**
ויקרה (ולכן שלח יוסף ליעקב: "**מטוב מצרים**"⁴) ואח"כ נאמר:
"ויביאו לו את המנחה אשר בידם הביתה"⁵, וע"כ יתכן
שהמתנות שקבלו האחים מיוסף הי' החזרה כנגד המתנה
היקרה שקיבל מהם.

וע"ד הצחות אפ"ל; שאלו היו מתנות הקשורות בחנוכה, כי

א. בהמשך למ"ש בגליון הקודם (מס' 271), הקשר של הלכות
זכיה ומתנה לחנוכה וליום הבהיר ה' טבת חג "דידן נצח!"
(שהתחילו ההלכות ביום ג' - ערב "זאת חנוכה" ומסיימים
ביום ו', ערב ה' טבת). והקשר לפרשת ויגש; שביום שהתחילו
את הלכות זכיה ומתנה, יום **שלישי** דפרשת ויגש, כתוב
בחת"ת, בשיעור החומש דיום זה, על דבר **המתנות** שיוסף נתן
לאחיו השבטים ולבנימין, וברמב"ם מדובר על הלכות מתנה,
ובפסוק נאמר: "לכולם נתן לאיש חליפות שמלות, ולבנימין
נתן שלש מאות כסף וחמש חליפות שמלות"¹, ובפסוק הבא
ע"ד "טוב מצרים" וכו' ששלח לאביו יעקב לדרך.

ושאלנו איך מתאים, המתנות שקיבלו השבטים, עם ההלכה
האחרונה של הלכות זכיה ומתנה שכותב הרמב"ם, וזה"ל:
(פ"יב הי"ז) [וי"ל י"ב י"ז - גימטריא - זה טוב כמ"ש ה"מגדל
עוז" שהרמב"ם מסיים בדבר "**טוב ויפה**", והנהגה זו היא של
אדם טוב ועושה אותו טוב], וז"ל: "הצדיקים הגמורים ואנשי
מעשה לא יקבלו מתנה מאדם, אלא בוטחים בה' ברוך שמו,
לא בנדיבים והרי נאמר: "ושונא מתנות יחיה"².

[וכתב: "לא יקבלו מתנה **מאדם**" - וכוונתו, א) שרק מאדם;
כי כל חיינו וצרכנו אנו מקבלים מתנות מה'. ב) שפוסק כר'
אלעזר בגמ' (חולין מד, ב) שלא לקבל מתנה **משום אדם**, גם
אם הנותן יוכל להתכבד בו (ולא כר' זירא)]

ועל פי זה נשאלת השאלה איך השבטים קיבלו את המתנות
מיוסף, שהרי הצדיקים הגמורים לא מקבלים מתנות מאדם!!
ואולי אפשר לבאר בדרך אפשר;

א) עדיין היתה עליהם אימת המלכות מיוסף שליט מצרים,
שרק עכשיו נודע להם שהינו אחיהם, ואולי גם חששו שלא
יגמול להם רעה על שמכרוהו, כמו שחששו אחרי מיתת יעקב,
ולכן אולצו לקבל המתנות כדי לפייסו, ויהי' הרגשת פיוס.

¹ ויגש מה, כב.

² משלי טו, כז [כפי שכתבנו בגליון הקודם; **משלי שלמה** פרק טו - מורה על
שלמות, וז"ך - מורה על ההנהגה זכה (כמו זכיה) ועדינה, טהורה ומושלמת.

³ מקץ מג, יא.

⁴ ויגש מה, כג.

⁵ פסוקים כה-כו.

אולי הדבר הי' בזמן חנוכה, כי ברובם ככולם של השנים פרשת מקץ קוראים בשבת חנוכה. והשבטים חגגו ועשו סעודת חנוכה ע"ש העתיד (כמו שיצחק עשה סעודה ואכל את קרבנות פסח וחגיגה בפסח בזמן שנתן הברכות, כמו שאומרים המדרשים ומובא בפירש"י בפרשת תולדות).

ויש לזה רמז וסימוכין מדברי ה"שלטי גבורים" על "הגהות המרדכי" בסוגיא דחנוכה בפרק "במה מדליקין" במסכת שבת, שמביא רמזים רבים לחנוכה גם מפרשת מקץ, וא' הרמזים הנאמר בפרשה בקשר לסעודת יוסף עם האחים "וטבוח טבח והכין", ואומר ה"שלטי גבורים" שהח' של המילה טבח עם האותיות של המילה ו'ה'כין'; הן אותיות "חנוכה", "מכאן רמז לסעודות שעושים בחנוכה" עכ"ל ה"שלטי גבורים". וע"ד "הצחות" אולי אפשר לומר שזה הי' בחנוכה ובסעודת חנוכה; כי הרי המדרשים אומרים⁷ שזו היתה הכנה לסעודת שבת, שעושים לה "הכנה רבה" כמו שאומר המדרש שמכאן ראוי שיוסף שמר שבת, שאמר לממונה על ביתו להכין הסעודה בערב שבת לכבוד שבת, ועפ"י הנ"ל אולי הי' אז שבת חנוכה וזו היתה סעודת שבת חנוכה, ונתנו מתנות, ו"בצהריים" שהכוונה לסעודת שבת אולי גם רמז לאור החנוכה.

ועיי' מ"ש בספרנו "תקות מנחם" ח"א בהוספות ע' 218 במאמרנו בקשר לחינוך וחנוכה ענין ה"הכנה" (שכאן מרומז חנוכה במילה "והכין"). וי"ל ש"הכנה" "והכין", היא לא רק מלשון הכנה לעתיד, אלא גם מל' ביסוס; להעמיד הדבר על כניו ולבססו (על יסודותיו) שלא ימוט לעולם, שזוהי פעולת החינוך הילדים (כנאמר: "מפי עוללים ויונקים יסדת עוז וגו') וכן ענין חנוכה המקדש והמזבח.

ד) כתוב במדרש (הובא ב"תורה שלימה") שיוסף נתן לכל אחד מהאחים שתי חליפות שיחליפו בחול, ובשבת מכיון שלפני זה נאמר אחרי שנמצא הגביע באמתחת בנימין, ויוסף רצה ללוקחו לעבד, נאמר "ויקראו שמלותם"⁸ ומכיון שבגדיהם היו קרועים לכן יוסף נתן להם את החליפות וזה לא היה סתם מתנה, אלא זה היה חיוני שיהיי' להם מה ללבוש.

ומה שבנימין קיבל "חמש חליפות" כתוב במדרשים⁹ ומובא ברש"י בפרשת מקץ עה"פ¹⁰: "וישא משאות מאת פניו אליהם, ותרב משאת בנימין ממשאות כולם חמש ידות", ושם אומר רש"י ש"משאות" פירושו "מנות"¹¹ והטעם שקיבל פי חמש, אומר רש"י: "חלקו עם אחיו ומשאת יוסף ואסנת ומנשה ואפרים".

והטעם שנתן לבנימין בפרשתנו גם שלוש מאות כסף ולא לאחים כתוב במדרשים¹² ומובא ברבינו בחיי שזהו קנס על מכירת יוסף לעבד, ששווי שלושים שקלים כמו שנאמר בפרשת משפטים¹³: "אם עבד יגח השור או אמה כסף שלושים שקלים יתן לאדונו", ותשלום שלושים שקלים לעשרה אחים שמכרו את יוסף הוא "שלוש מאות כסף". ואומנם ראובן לא היה במכירתו אבל מכיון שאמר להשליך אותו לבור והיה בזמן ההשלכה, ומכירת יוסף היתה בהמשך להשלכתו לבור, לכן גם ראובן זקוק לקנס. או כדברי המשנה בגיטין¹⁴: "המוכר עבדו לגוי קונסין אותו עד עשרה בדמינו", ושלושים שקלים פי עשר הם 300, שבזה קנס את האחים שנתן

לבנימין ולא להם].

על פי זה השלוש מאות כסף לא היה סתם מתנה אלא תשלום קנס לאחים.

מתנות ספרים

ב. עוד קשר של הלכות מתנה לה' טבת; אד"ש מה"מ אמר בשיחה שבקשר לה' טבת, שיתנו מתנות של ספרים.

ויהי"ר שנוכה לקבל הזכיה והמתנה הכי גדולה ביאת והתגלות מלך המשיח והגאולה השלימה מי"ד ממ"ש נאו!

"תקות חוט השני" – על השלמה לסיום הל' זכיה ומתנה¹⁵

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך

א. ביום התחלת הל' זכיה ומתנה – שלישי דפר' ויגש – כתוב ע"ד המתנות שקבלו השבטים ויעקב מיוסף.

ב. בהלכה האחרונה שצדיקים הגמורים לא "קבלו מתנה מאדם" – ואיך קבלו האחים ויעקב המתנות מיוסף?

ג. פגישת יוסף והאחים – זמן שמחה גדולה – ולכן קבלו מתנות, כמו בפורים וחנוכה.

* * *

בעז"ה יום ד' פרשת ויחי ט' טבת

הי' תהי' שנת עליין בכל – שנת תבוא עלינו ברכה

סיום הלכות שכנים והתחלת הלכות שלוחין ושותפין

שכנות טובה – ועשית הישר והטוב

א. התוכן של הלכות שכנים הוא, להורות איך יחיו השכנים ביניהם ביחסי שכנות טובים ועזרה הדדית, שלא יזיקו ולא יגרמו נזק אחד לשני ואדרבה יעזרו ויעילו אחד לשני ויחיו באהבה ואחווה שלום ואחדות. ובפרקים האחרונים¹⁶ של הלכות שכנים מדובר על דיני "ועשית הישר והטוב"¹⁷ ו"דינא דבר מצרא"¹⁸. שאע"פ שלא מחויבים בזה על פי דין אבל חכמים תקנו שיתנהגו באופן של "ועשית הישר והטוב". ובהלכה האחרונה מדובר שאפילו אם אין "דינא דבר מצרא", כשהוא לא ממש בן המצר, יש הנהגה של "דרך חסידות ודרך טובה שעושה כך".

ז.א. שתוכן הלכות אלו לחזק את אהבת ואחדות ישראל והעזרה לזולת.

אחוות השבטים

ב. וגם בפרשיות אלו ויגש-ויחי; שהתחילו ההלכות בשבת קודש פרשת ויגש, ומסיימים בימי פרשת ויחי, מודגש גודל ענין האהבה ואחווה ואחדות ישראל;

מכירת וירידת יוסף למצרים נגרמה בגלל שנאת האחים ליוסף כנאמר בפרשת וישב¹⁸: "וישנאו אותו, ולא יכלו דברו לשלום", ואח"כ¹⁹: "ויקנאו בו אחיו".

ובפרשיות אלו בזכות חיזוק האחדות והאחווה מצאו אותו.

בתחילת פרשת ויגש, נאמר איך שיהודה ניגש ליוסף, ואמר בשם האחים שמוכנים לעשות הכל כדי לשחרר את בנימין, ועד כדי פעולות של מסירות נפש כמו שאומר רש"י על הפסוק

¹⁵ יהושע ב, חי. ועיין ברש"י שפירוש "תקות" – מלשון "קו וחבל" (שבו הורידה רחב את המרגלים של יהושע, ועל ידו משפחתה תלו את תקוותם), והרי זו מטרת חיבורנו "תקות מנחם" – להראות בעז"ה את הקו וחוט השני המקשר ומשווה התוכן הללמד בשיעורי הרמב"ם עם תוכן הפרשה והתאריך בשנה, (ועיין מה שכתבנו בזה בהקדמה לספרנו "תקות מנחם" ח"א).

¹⁶ מפרק י"ב הל' ה' עד הסיים.

¹⁷ ואתחנן, יח [וי"ל פסוק ח"י מורה שכך צריך האדם לחיות, ובה צריך להיות חיותו בואפן של "ועשית הישר והטוב"]

¹⁸ וישב לז, ד.

¹⁹

⁶ פסוק טז.

⁷ ב"ר פצ"ב.

⁸ מד, יג.

⁹ תנחומא ויגש ד', ב"ר פצ"ב, ב. ילקו"ש ק"נ.

¹⁰ מקץ מד, לב.

¹¹ תנחומא ויגש ד'.

¹² מבוא לתנחומא ישן סו, ב מכת"י הוספות לתנחומא.

¹³ משפטים כא, לב.

¹⁴ גיטין מד, א.

הראשון בפרשה²⁰: "ואל יחר אפך" "מכאן אתה למד שדיבר אליו קשות". ועל "כי כמוך כפרעה" אומר רש"י: "אם תקניטני אהרוג אותך ואת אדונך"²¹

ועוד לפני זה בפרשת מקץ הראו האחים את האחוה והמסירות נפש שלהם לשחרר את יוסף, שעל הפסוק²²: "וירדו אחי יוסף" אומר רש"י: "ולא כתב בני יעקב, מלמד שהיו מתחרטים במכירתו ונתנו ליבם להתנהג עמו באחוה ולפדותו בכל ממון שיפסקו עליהם"²³. ואח"כ עה"פ²⁴ "הוא אשר דיברתי" אומר רש"י: "אמר להם²⁵, אילו מצאתם אותו ויפסקו עליכם ממון הרבה, תפדוהו? – אמרו לו, הן. אמר להם, אם יאמרו לכם שלא יחזירוהו בשום ממון, מה תעשו? אמרו לכך, באנו להרוג או להירג. אמר להם "הוא אשר דיברתי אליכם" להרוג בני העיר באתם". היינו שהיו מוכנים למסור הממון והנפש.

ואח"כ בפרשת ויגש אומר יהודה ליוסף²⁶: "כי עבדך ערב את הנער וגוי אם לא אביאנו אליך וחטאתי לאבי כל הימים" שזוהי הערבות הראשונה שכתובה בתורה בהמשך למה שאמר יהודה ליעקב בפרשת מקץ²⁷: "אנכי אעריבנו מידי תבקשנו, אם לא הביאותני אליך והצגתני לפניך וחטאתי לך כל הימים" ובפרשת ויגש מאריך כאן הצ"צ באור התורה בענין הערבות ו"כל ישראל ערבין זה בזה" והמדרשים (תנחומא ורבה) פותחים הפרשה בדין וענייני ערבות.

היודי והחרטה על מכירת יוסף

ב. וענין האחוה והחרטה על מכירת יוסף מודגש גם בפרשת מקץ בפסוק²⁸: "ויאמרו איש אל אחיו אבל אשמים אנחנו על אחינו אשר ראינו צרת נפשו בהתחננו אלינו ולא ישמענו, על כן באה אלינו הצרה הזאת" היינו שהאחים התוודו והתחרטו בכל ליבם על מכירתו

ובפסוק זה רואים דבר נפלא!; יש בפסוק זה, שש מילים אחת אחרי השניה שמתחילות ב-א (שלא מוצאים כך בשום מקום בתורה, שש מילים), היינו שזהו ה-א' של הכל; האהבה ואחוה והאחדות של היהודים והאחים, והיודי והחרטה אם נהגו לא בהתאם לזה.

אחדות ישראל – מביאה הגאולה השלמה

ג. וגם בפרשת ויחי מודגשת האחדות של בני ישראל (בשיעור החת"ת של יום הסיום של הלכות שכנים, רביעי דפרשת ויחי) יעקב לפני מותו קורא לבניו ואומר להם: "האספו"²⁹ ואח"כ בפסוק הבא "הקבצו ושמעו בני יעקב", היינו שלכל ראש עליהם להתאסף ולהתקבץ ולהתאחד, ואז יתקיים מה שנאמר הלאה בפסוק: "ואגידה לכם את יקרא אתכם באחרית הימים" היינו ש"אחרית הימים", גילוי הקץ קיבוץ גלויות וביאת המשיח, יבואו ע"י הקיבוץ והאחדות של עם ישראל; כי הרי החורבן והגלות באו בגלל עוון שנאת חנם³⁰ וע"י אהבת

חנם ואחדות ישראל באה הגאולה והמשיח! וזהו התוכן וההוראה של הלכות שכנים; לחזק את האהבה ואחדות של עם ישראל, ועד כדי הנהגה של לפני משורת הדין, ועשית הישר והטוב שמביאים הגאולה השלימה וביאת המשיח מיד ממש נאו!

הגשת ואחדות יהודה ויוסף

ד. עוד ענין עיקרי בפרשת ויגש (שבשבת התחילו את הלכות שכנים) הקשור באחדות ישראל (שזהו גם כנ"ל התוכן העיקרי של הלכות שכנים); מה שכתוב במאמרי חסידות על תחילת הפרשה ועל "ויגש אליו יהודה"³¹ ועל תוכן ההפטרה, שזהו ענין של גישת וקירוב ואחדות יהודה ליוסף, שזהו ענין אחדות ישראל וכן בהפטרות פרשת ויגש, שהיא מעין הפרשה, מדובר באריכות על האיחוד של "עץ יוסף"³², "כה אמר ה' אלוקים הנה אני לוקח את עץ יוסף אשר ביד אפרים ושבטי ישראל חבריו" עם "עץ יהודה", "ועשיתים לעץ אחד, והיו אחד בידיו" ואחרי זה נאמר³³: "כה אמר ה' אלוקים הנה אני לוקח את בני ישראל מבין הגויים אשר הלכו שם, וקיבצתי אותם מסביב והבאתי אותם אל אדמתם; ועשיתי אותם לגוי אחד בארץ בהרי ישראל, ומלך אחד יהיה לכולם למלך, ולא יהיו עוד לשני גויים, ולא יחצו עוד לשתי ממלכות עוד". ואח"כ נאמר³⁴ "ועבדי דוד מלך עליהם, ורועה אחד יהיה לכולם; ודוד עבדי נשיא להם לעולם".

היינו שעיקר תוכן תחילת פרשת ויגש וההפטרה, הוא האחדות של כל עם ישראל "גוי אחד בארץ", שזוהי ההוראה מהלכות שכנים וכמו שמקשר כאן בהפטרה ענין זה עם קיבוץ גלויות ומלכות דוד מלך המשיח, כנ"ל שהאחדות מביאה את הגאולה, [ולמען בדרך הצחות; שכן – גימטריא – ש"ע, שורש המילה ישועה שבאה מש"ע נהורין, "כמבואר בתניא באגה"ק³⁵].

עשרה בטבת - אחדות

ה. הקשר של ענין האחדות לעשרה בטבת (כי סיימו את הלי שכנים בערב צום עשרה בטבת), נכתוב בעז"ה בסוף הסיום הבא על הלי שלוחין ושותפין (ס"ד).

"תקות חוט השני" – על סיום הלי שכנים¹⁴

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך

- א. בהלכות שכנים ע"ד שכנות טובה ועזרה הדדית – אהבת ואחדות ישראל.
- ב. דינא דבר מצרא – ועשית הישר והטוב.
- ג. דרך חסידות ונפש טובה עושה כך.
- ד. בפרשיות מקץ, ויגש, ויחי, ע"ד אחוות האחים שהביאה למציאתו.
- ה. בפרשת ויחי – בחת"ת יום הסיום, רביעי – ע"י האחדות ביאת הגאולה ואחרית הימים.
- ו. בפרשת ויגש – בהפטרה – הגשת וקירוב יהודה ליוסף ואיחוד הממלכות וחלקי עם ישראל.
- ז. קשר האחדות לעשרה בטבת – ב"תקות" על סיום הלי שלוחין ושותפין.

²⁰ ויגש מד, יח.

²¹ ב"ר פצ"ג, ו.

²² מקץ מב, ג.

²³ עיני ב"ר פצ"א, ז.

²⁴ פסוק יב.

²⁵ ב"ר שם.

²⁶ ויגש מד, לב [ני"ל ויגש היא הגישה והתקרבות של יהודי לזולת ופסוק לב שעושים זאת באהבה מכל הלב]

²⁷ מקץ מג, ט.

²⁸ מב, כא.

²⁹ ויחי מט, א.

³⁰ יומא ט, ב. [ני"ל; יום ט"ב – ט' באב; שע"י השנאה בא החורבן של ט"ב ואהבת חנם הביא הגאולה ובנין ביהמ"ק!]

³¹ מד, יח

³² יחזקאל לו, יט.

³³ פסוק כא – כב.

³⁴ פסוק כד-כה.

³⁵ איגה"ק סי' ג'.

ה"י טבת – בגימטריא – בית חב"ד

א. כשהודיעו בה' טבת ה'תשמ"ז ע"ד הנצחון במשפט הספרים "יידן נצח!", ופרצה השמחה העצומה והריקודים ל"שבעת ימי ההיקף" (כך קרא אד"ש מה"מ לשבעת ימים אלה). חשבתי מה טמון במספר היום – ה' טבת [הרה"ח שמועון שיחי סילמאן אמר לי שמרומז בפרשת מקץ שקוראים לפני ומברכת את ה' טבת, נאמר שם "הטבת" על הפרות ועל השבולים ועל השנים, שמילה זו מרמזת ה' טבת ומילה זו כתובה בפרשה ג' פעמים!]. על תוכן ומשמעות התאריך כתבנו לעיל, אבל מה טמון במספר?

ותוך כדי שרצתי לבשר ולהודיע הבשורה, חישבתי בעז"ה: ה"י טבת (ה"י – במילוי י) – גימטריא – "בית חב"ד" או "בתי חב"ד". [וע"ד מה שהוסיף אד"ש לשיחת פ' וירא שדיבר ע"ד בתי חב"ד, כמו הפעילות של אברהם אבינו, הוסיף הערה ש"י"טע אשל" גימטריא "בית חב"ד" או "בתי חב"ד"] ואז היה זה נצחון גם לבתי חב"ד, כי כ"ק אד"ש מה"מ ביקש אז כשהתחיל תהליך המשפט, לעשות ולבנות בתי חב"ד חדשים ולחזק הפעילות של הקיימים, כי אמר שהי' ערעור על בית חב"ד הכללי – 770, [וגם אמר שהצד השני טוענים ומערערים באופן כללי על פעילות חב"ד בהווה שאין פעילות גדולה, ולכן ביקש שישלחו תמונות מפעילות בתי חב"ד ומבצע חנוכה, שפרסמו בספר מיוחד], ולכן צריכים לפעול בענין בתי חב"ד. והורה לבנות בזריזות גדולה בארה"ק בכפר חב"ד בית כדוגמת 770.

ג' בחינות – הכנה לי' שבט

ב. בשבעת ימי המשתה דיבר אד"ש כל יום שיחה אחרי מנחה, ובסיום שבעת ימי ההיקף ב"יב טבת דיבר ע"כ שצריכים מעתה במשך 30 יום לעסוק בהכנות הרוחניות ליו"ד שבט. ושכל אי יבחן על החומר שלמד ועל מצבו, כל 10 ימים עד יו"ד שבט ע"י הרב שלו, והתמיימים ע"י הרי"ם של הישיבה שלומדים. ואמר: שגם אם יתכן שבבחינה הראשונה לא ידע, אבל זה יתן דחיפה ועידוד להתכונן טוב יותר שידע בעז"ה בבחינה הבאה ושאח"ז.

מסיימים בטוב!

ג. בקשר למ"ש בגליון הקודם שבשיחת היום השלישי ל"יידן נצח", אמר אד"ש ש"יגשנה" הכתוב בפרשת ויגש, הן האותיות שעל הסביבון, ו"יא שזה גימט' "משיח", והרה"ת אהרן ב"ר מיכל שיחיו רסקין אמר שהאותיות על הסביבונים בארץ ישראל הן נ"יח"פ' שזהו גימט' מנחם – "שמו של משיח" וגימט' הצלחה. וכתבנו שצריכים לברר אם שינוי זה הוא על דעת ובהסכמת החכמים הצדיקים או שינוי מודרני, כי גם בארץ אפשר לומר "ש"ם", שלא נמצאים במקום המלחמה והמקדש, מקומות הנס.

אבל עכ"פ מכיוון שבפועל אלו הן האותיות שעל הסביבון בארה"ק, כנראה אפשר ללמוד בזה הוראה. וזה מבוסס על שיחת אד"ש, כשסיימו חסידי גור בפעם הראשונה, את לימוד ה"ידף היומיי" בירושלמי ע"פ הוראת הרבי מגור, ובשבת יו"ד שבט הורה אד"ש בהתוועדות שיסעו למחרת לבארא-פארק להשתתף איתם בחגיגת הסיום, והורה למסור להם שמבקש להוסיף ללימוד גם את כל הפרקים והמשניות שאין עליהם גמרא ירושלמי, ועליהן יעשו את הסיום, כי לא מסתבר שהסיום הוא כמו שמודפס בגמרות שלנו, כי מסתיים במילים "בחזקת טומאה", ויש כלל גדול, שצריך לסיים בדבר טוב, ולא מסתבר שהגמ' תושבע"פ של הירושלמי מסתיים במילה שלא טובה, ולכן בוודאי צריכים כני"ל להוסיף המשניות.

ואם ישאלו הרי "מונקאטשער" (בעל ה"מנחת אלעזר") עושה וכותב והדפיס "הדרן" על הסיום כמו שכתוב בגמרות ירושלמי שלנו, אומר אד"ש מה"מ מהמונקאטשער אין להקשות; בוודאי גם הוא מסכים שהירושלמי מסתיים בטוב, עם כל המשניות כני"ל, אבל מכיוון שבפועל בגמרות שהגיעו לידינו, מודפס כך הסיום, לכן הוא אמר ע"ז "הדרן".

וסיפר על "מונקאטשער" שהוא לא נכנס לקרון ברכבת, אם לא ה"י המספר שעל הקרון מתאים לכוונת שלו. היינו שהוא לומד

הוראה איך שהדברים בפועל בגשמיות, ולכן גם עשה "הדרן" על הנדפס בגמרות.

כל מספר מכון ויש הוראה

ג. הרבי כמה פעמים בהתוועדות סיפר זאת על ה"מונקאטשער" (גם בקשר למילים ולגימטריא של: "ווי וואנט משיח נאו!"). אבל הפעם סיפר זאת יותר בחריפות שלא נכנס לקרון אחרת.

ובהתוועדות זו ה"י הרה"ח ר' בנימין שיחי וויליגער (העסקן ואיש הקשר של אד"ש עם הרבי מקלויזענבורג זצ"ל) שבהשגחה פרטית התיידדתי איתו, והוא סיפר לי שבבחרותו ליווה את ה"מונקאטשער" לרכבת וכשהגיע לרכבת הסתכל על המספר בקרון הראשון שפגש, ולא מצא חן בעיניו, שלא "התאים לכוונותיו", וכן הלך לשני ושלישי וכו', עד שמצא מספר "מתאים" ונכנס לקרון.

ד. למחרת יו"ד שבט נסעו כמה וכמה אוטובוסים מקראון-הייטס, להשתתף בחגיגות סיום הש"ס ירושלמי בבארא-פארק.

ה. ב"זאת-חנוכה" השנה השתתפו כאן חסידי גור בסיום הרמב"ם ב-770, וספרו שכשמסרו לכ"ק אד"ש מה"מ ספר דברי תורה מהאדמו"ר ה"בית ישראל" מגור זצ"ל, והוא עיין בספר, ובסוף לא מסתיים במילה חיובית, כתב ע"ז אד"ש בכתי"ק: "ומסיימים בטוב".

בעלמסק'ע מעשה! – מושיע עגונות!

סיפר לי הרה"ת הראל שיחי רחימי שליח כ"ק אד"ש מה"מ באור יהודה בעלמסק'ע מעשה:

בהתוועדות חג הגאולה י"ט כסלו בבית חב"ד ברעננה השתתף הרב דוד שיחי איינהורן [הוא עבד במשך שנים רבות ברבנות הראשית ונסע לרחבי העולם לאתר ולמצוא בעלים שנעלמו הרבה שנים והשאירו נשותיהם עגונות בלי לתת גט. והיתה לו הצלחה רבה בשטח זה בבילוש ומציאת הבעלים ואילוץ לתת גט]

הרב איינהורן סיפר, שהי' בא לאד"ש ליחידויות וחלוקת דולרים והרבי נתן לו כו"כ עצות בשטח הנ"ל, שעל ידן נושעו נשים מעגינות;

אד"ש אמר לו, שמתי שיהי' בנסיעות שילמד בספר החת"ת, ובא' הנסיעות ברכבת בלונדון, הוא למד כהוראת הרבי בספר החת"ת, והתיישב על ידו אדם, ושאלו אם מבין ויכול לדבר בעברית, וכשהשיב בחיוב. אמר לו הנ"ל שרוצה להתוודות לפניו, וסיפר לו שנמצא כבר שנים בחו"ל, ועזב את אשתו עגונה.

האיש ההוא כבר הרבה שנים שהרבנות מחפשת אותו ברחבי העולם ולא יכלו למצוא, וכאן בזכות החת"ת הוא נמצא.

הר' איינהורן השפיע עליו שישדיר הענין מיד, ולקח אותו לבית דין וסדרו הגט, וחזר לארץ והושיעו את אשתו, ע"י העצה וההוראה שהרבי אמר לו.

לעילוי נשמת

הרה"צ ר' מאיר זצ"ל בן הרה"צ ר' יעקב זצ"ל האדמו"ר מטשאקאווע נפטר חג הגאולה י"ט כסלו יום הסתלקות כ"ק המגיד ממעזריטש

נבג"מ ז"ע ה'תשע"ב

לקראת יום ה'שלושים י"ט טבת

יה"ד שיהי' מליץ טוב עבור כל בני משפחו וי"ח הצלחה רבה בכל העניינים בגשמיות וברוחניות ולרוות שפע נחת חסידותי מכל יו"ח מתוך בריאות אושר הרחבה ושמחה תמיד כל הימים.

ויזכו לראות שמחת קבלת פני מלך המשיח

בגאולה השלימה מ"ד מו"ש נאו!

נדפס ע"י בנו הרה"ת ר' ח"ס ד' וזוגתו שיחיו ה'לברשטם

(דברים שנאמרו בסעודות סיומי הרמב"ם בבית הכנסת וביהמ"ד ליובאוויטש - 770 - בית משיח)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!